

Al final, els vaig trobar a l'església de Sant Agustí. A la capella del **Roser**, conviuen amb sincretisme post-modern la verge del Paraguai (Nuestra Señora de Caacupé); la Caridad del Cobre, venerada a Cuba; el Señor de los Milagros, patró del Perú, i la verge de Bolívia, coneguda com la verge de Copacabana. En una altra capella hi ha les imatges de la **Immaculada** i de sant **Lorenzo Ruiz**, ella verge i ell sant de pare xinès, venerats a les Filipines.

La setmana passada, el dia en què **Joseph Ratzinger** va anunciar la seva renúncia, començava aquesta crònica. A primera hora, era evident que alguna cosa estranya passava a la cúria perquè el telèfon de l'arquebisbat treia fum. Llegia la notícia i assumia que els sants emigrats no serien una prioritat.

Començava així un pelegrinatge per la ciutat a la recerca d'aquests sants que van arribar amb la immigració. Els trobava amb banderes nacionals i amb exvots, creant una Barcelona devota i difícil d'imaginar per a qui veu en les esglésies art i turisme i no miracles.

A Barcelona, segons l'Oficina d'Afers Religiosos de l'ajuntament,

A PEU
DE CARRER

CATALINA
Gayà

Altar de verges i sants immigrants

JULIO CARBÓ

►► Verges llatines, a la capella del Roser, la setmana passada.

hi ha més de 460 llocs de culte. Internet m'enviava a l'església dels sants Just i Pastor rere les empremtes de la comunitat filipina. Una dona llatina em deia que els filipins hi van ser, però que se'n van anar a l'església de Sant Jaume. Feia olor d'encens i de segles en aquesta església del barri Gòtic. A fora es feia de nit i els vitralls es tenyien dels reflexos de la llum morta i del blau del cel.

Tan lluny i tan a prop

A l'església de Sant Jaume, un sagristà, **Francisco Gutiérrez**, 20 anys, m'informava que la comunitat filipina també se n'havia anat d'allà. Quedava en aquella església una verge polonesa, amb la bandera del país, i un sant denominat **Expédito**, que va arribar amb la migració llatina i que, en aparença, és un soldat romà. El sant té fama de miraculós a Llatinoamèrica i, dilluns, era el que acumulava més flors i exvots. **Francisco** em deia que **Expédito** és sant de la immediatesa, del que no s'ha de deixar per demà.

Era ell qui em recomanava que em dirigís a l'església de Sant Agustí i a la de Santa Mònica. A la primera s'hi reuneix la comunitat filipina. A

la segona, hi ha una verge negra de nom **Bisilia**, que va arribar de l'illa de Bioko, a Guinea Equatorial, i que congrega l'Àfrica a Barcelona. Santa Mònica estava tancada. Eren unes transsexuals que sortien a treballar les que m'advertien de la capacitat miraculosa d'aquesta verge.

A Sant Agustí Vell, trobava el manual de l'hagiografia emigrada. Un noi paraguaià s'acostava mentre jo

San Expédito, amb fama de miraculós, llueix el vestit d'un soldat romà

admirava la capella del **Roser**, tan estèticament llatina en flors i colors i tan lluny de Llatinoamèrica. El noi busca feina. Diumenge vaig tornar a Sant Agustí. Uns 300 filipins seguien una missa en tagal. Arribava quan es muntava un mercat de menjar filipí a la plaça. Acabat el ritual, els repartidors de publicitat –vols barats a les Filipines i parabòliques– acabaven els fullets. Altres llaços. ≡

cgaya@elperiodico.com